

Ё Али Мадад

Аллома Насируддин Насир Хунзай

<< Ё Али мадад >>

яке аз таснифоти

Аллома

Аллома Насируддин Насир Хунзай

Мутарчим

Курбон Алии Хамзай

*Тахияи матн , пешгуфтор
ва*

луготу тавзехот аз

Хушкадам Неккадам

ва

Карими Мусофир

Фехристи ановин

Унвона

1. Пешгуфтор
2. Мафхуми мадад
3. Восита ва васила
4. Василай мадади Худои таоло
5. Салавот
6. Кумак аз Рухулкудс
7. Кумак аз фариштаҳо
8. Мададгор шудани фариштагон
9. Кумак аз дуои Расул (с)
10. Намунаи инсонии комил
11. Мадад аз Пайгамбар(с)
12. Носир
13. Ходи
14. Сарпараст ва мададгор
15. Номи бузурги Худои таоло
16. Носири Расул (с)
17. Мададгори дин
18. Гuvoхи Расул (с)
19. Худоро ёри кунед
20. Ансор
21. Мадад аз равшани
22. Тамомаи мусулмон

23. Лугот ва тавзехот

Бисмиллохир рахмонир рахим Ё Али мадад Мафхуми мадад

Далели 1: Тавре ки дар ин китоб чой-чой ишора шудааст, махлуқро кумаки хакики аз тарафи Худо чала шаъиаху хосил мешавад. Лекин ин ба восилаи Расул с ва Имом мумкин аст. Сипас кумаки чисмони, мачози ва зохири аст, ки аз тарафи мардум ба Худо «ч-ч», Пайгамбар с ва Имом а бояд сурат пазирад. Маънии он ин аст, ки мафхуми «мадад» мутобики мақому дараҷа аст, ба ин маъно, ки кумаки Худо «ч-ч», кумаки Пайгамбар с кумаки Имом а ва кумаки мардум ҳамонанд шуда наметавонанд. Чунончи маънои «Ё Али мадад» ин аст, ки ё Али «а» рохи ростро бар мо бинамо ва дасти моро бигир. Чун дар инчо мурод аз «мадад» гайр аз хидояти зохириву ботини чизи дигаре нест. Боз ҳам агар пурсида шавад, ки мо чаро «Ё Али мадад» нагуем, ки «Ё Расул мадад» ва «Ё Али мадад»?! Чавоби муфассали он қарори зайл аст:

1: Касонеро, ки ин ақида ва ҳатто имон аст, ки Пайгамбар «с» ва Имом «а» исми аъзами зинда ва гуяндаи Худои таолоанд «7/80» аз назари онҳо ин сухан ҳақ ва ҳақиқат аст, ки эшон Худои таолоро ба чунин номи хитоб менамоянд, ки аз ҳама бузургтар азиз ва махбуб аст.

2: Назди фузало ин сухан бисёр боаҳамият аст, ки Худои таоло харгиз касеро сирф дар зохир ва ба номи халифай худ насохта аст. Исми Пайгамбар ва Имом қарор надодааст, онро муаллими китоби осмони нагуфтааст. Ва ин фармуда нашудааст, ки сарчашмаи нури хидоят аз ин исми лафзи аст. Ва чунин иршод нашудааст, ки исми зохири ресмони Худованд аст. Пас равшан шуд, ки исми хақиқии Худои таоло Пайгамбар «с» ва Имом «а» анд. Лизо ва василаи инҳо рӯчуъ ба Худои таоло сахех ва дуруст аст.

3: Чаро не?! Дар асмои зохириву лафзии Худо «ч-ч» барои муъминон низ нур лозим аст. Магар он вақт, яъне гаҳе, ки Пайгамбар «с» ва Имом «а» аз кассе хушнуд шавад. Дар гайри он душвор ва ҳатто муҳол аст. Ба унвони мисол барои номусулмоне ,яъне аз номҳои зохирии Худои таолоро бигуед ва аз Куръон дарёфт кунед, ки оё гайр аз иқроп ба нубувват ва рисолати он Ҳазрат «с» чунин шахсе аз исми Худованди нуре ҳосил карда метавонад?

Маро яқин аст, ки аз Куръон ҷавоби манфи дарёфт хоҳед кард.

4:Инсонии комиле, ки чунин бошад у халифаи Худо ба руи замин буда ҳизонаи илму ҳикмат ва нури ҳидоят аз суйи уст, васила миёнчи байни Худо ва махлуқаш мебошад, дастгир ва ҳидоятдиҳандаи мардум аст. Ва ин як гапи зарури аст, ки мардум ҳамеша ба у муроҷиат кунанд ва кумаки уро ҷалб намоянд, чаро, ки Худои таоло уро барои ҳамин мақсад таайюн кардааст.

5:Дар ҷазоили поки азамат ва бузургии Куръони мачид чи касе шак овардан метавонад? Чун китоби Худо ҳар қадар таъзимутақрим шавад ва ба ҳар андозае, ки ба он рӯчуъ шавад, ба ҳамон андоза амри саҳеҳ ва дархур аст. Ин мисол шомили мақоми Имом низ аст ва дар он андак ширке раво нест. Чаро, ки рӯй овардан ба мазохири Худои таоло дар асл, рӯй овардан ба ҷониби Худо «ч-ч» аст. Дар ин чи ширке метавонад бошад?

6: Дар тасавуроти Худошиносии яқ тасавур ҷуни насту, ки ҷун Худои таоло ба арш ҷулус мефармоёнд ,аршро ғариштағони бузург мебардоранд. Агар ин Сухан сурати мисоли надошта бошад ,ҳақиқатан бошад, пас маънои он ин аст, ки ғариштағони неруманде, ки арши азимро баланд нигоҳ медоранд,ҳаргиз шарикӣ Худо нестанд, бар бандағони уянд.Ғарчи арши Илоҳи бар онҳо қоим аст.

7:Тасавури Лавҳ ва Қалом Худои таоло аст, ки ҳамин лавҳ ва қалом қорҳои Худо «ч-ч»-ро анҷом медиҳанд. Аммо аз ин ки ҳама ҷизҳо бар вафқи ҳости Худованд аст, аз ин ру лавҳ ва қалам низ шарикӣ Худо шуда наметавонанд. Чун он чи ки аз ҳуди Худои таоло аст шарикӣ Худо «ч-ч» гуфта намешавад.

8:Фариштагони Мукарраби Худои таоло—Чабраил, Микоил, Исрофил ва Азроил алайхи-муссаламанд ,ки бисёре аз умури рухониро анчом медиханд. Ва афзун бар онҳо тедоди бешумори фариштагон дигар хастанд, ки ба корҳои мухталиф маъмуриятдоранд. Онҳо ба фармони Худои таоло кор мекунананд. Аммо бо вучуди ифои умури марбути ба рух рухоният ва гайб ,шарики Худо гуфта намешаванд.

9:Як мисол ҳам аз олами зохир биёварем ки хуршед дар ин коинот чи қадар қори бузургро анчом медихад низоми тамоми коинот дар ин дуне ба офтоб истиқрор аст. Хамин қисм агар олами дин ҳам дар навъияти худ як офтоб бошад дар ин сурат равшан аст, ки офтоби олами дин аз Офтоби олами зохири низ ачибтар хоҳад буд ва бисёр ачиб! Магар қадом соҳибназаре гуфта метавонад, ки он хуршеди олами дин Худаш Худо аст? ё шарики Худо? Агар хуршеди олами зохир бо вучуди равшани бениҳоят ва тоқати бузурги моддияш шарики Худо шуда наметавонад, пас бояд донист ки хуршеди олами динро низ шарики Худои таоло наметавон гуфт. Аммо метавонанд мазҳари қудрати Худои таоло бошад, ҳизонаи Худои таоло гуфта мешавад ва метавонад василаи хидоят бошад. Лизо бояд фаҳмид, ки Расул «с» ва Имом «а» офтоби олами динанд, яъне нур мебошанд ва рӯчуъ ба онҳо ба манзури дарёфти равшани ва дарҳости чоиз ва дуруст аст. Ва дар ин ширке нест. Дар офтоби омми дин руҳи пок ва ақли қомил вучуд дорад. Ва сарчашмаи фаязони илму ҳикмат ва манбаи рушду хидоят қарор дода шудааст, ки Парвардигори олам пайваста бар он Неру мебахшад. Ва соҳиби ихтиёр мебошад. Пас агар бигуем, ки ё офтоби олами дин бар мо равшани бахшӣ.. ё ин ширк аст. Чи тавр ва чи гунна?

Восита ва васила

Далел2.Инсон барои қасби хидоят ниёзманд ба ҳастин муқаддасе аст. Чаро ки у худ мустакиман ба Худо расидан наметавонад. Тасреҳи матлаб ин аст, ки у ба сурати зоти аз шунидани хидояти поки Худои таоло очиз аст ё бепарда бояд гуфт ки гуши дили у қар аст. Ва одаме, ки қар шуда бошад дар натиҷа гунг ҳам мешавад. Пас чунин шахсе, ки уро забоне ки бояд

бошад нест, Худои таолоро чи тавр мавриди хитоб карор дода метавонад? Дар ин маврид файсала чуни наст, ки харон ки хидояти Худои Чалил ва Чабборро шунавонидп бувад, метавонад дуову илтиҷои вайро камохаккуху ба хузури Худои таоло бирасонад.

Аз хамин ру хаст, ки дар Куръон иршод шуда аст, ки;

«Ва (Эй Расул (с)) агар ба хангоми, ки муртакиби гунохе шуданд, назди ту омада буданд ва аз Худо омурзиш хоста буданд ва Пайёмбар бар эшон омурзиш хоста бувад. «Худоро тавба пазир ва меҳрубон меёфтанд» (4;64)

Аз ин пайдост ки ба хузури Пайгамбар (с) ба сурати зохири ё ботини вакте мурочиа шавад дар хар вазъе ин дархост кардани ,аст ки «Ё ,Расуллох(с)мо ба хукми Худои таоло ба хузури шумо омадаем бар мо кумак ва мадад ато фармояд» ва дар «Ё Али мадад» ҳам факат хамин мафхум музмар аст. Чунки мавлои мушкилкушо чонишини бархакки он Хазрат(с)-анд. Ба мучиби ояти мутазаккирии фавк вакте Худои таоло ин хукм додаст, ки мардум барои начот аз гунохҳои хеш ба пайгамбар (с) толиби афв шавад ,оё ин субут намешавад ки чунин василае хамеша зарури аст ва он бояд хамвора хозиру мавчуд бошад?

Василаи мадади Худои таоло.

Далели 3: Худои таоло ,ки худ аз харч из поку муназзах аст ,ба раҳмати бениҳояти худ барои тамоми умури дини васоил ва асбоб пайдо кардааст. Ва барои анҷом додани хар навъи коре у як сабаб бал аксоми асбоб сохтааст. Худованди меҳрубон вакте ба бандахои худ кадо чизе ато кардан бихоҳад ,на худаш пеши руи эшон меояд ва на касеро ба назди худ хонда мавриди навозиш карор медихад. Бал ба кадом восита ва василае ин меҳрубониро арзони медорад .Ва агар кадом чизеро аз тарафи бандахои худ мавриди кабули даргоҳи хеш карор бидихад ,онро мо алвосита мепазираем .Ва ин сухалро сирф доноён медонанд. Акнун мо дар инчо як масъалаи муҳимро дар назар гирифта харф мезанем ва он ин дарси Куръони пок аст ,ки:

«Ийёка наъбуду ва ийёка настаъин »

* (Худоё ,туро ибодат мекунем ва аз ту ёри мекоҳем)

Дар ин дуои муқаддас суол ин аст ,ки оё мададеро ки бояд аз Худои таоло бихоҳем бидуни қадом василае мумкин аст?

Ё ин бар вафқи қавонини омили Исломи метавонад бошад. Агар посухи он ин бошад ,ки ин ёри хоستان ҳамон аст ,ки дар Исломи аст, тавре ки сурати амалии тазкори он дар Қуръон мавҷуд аст. Ва он ин аст, ки бандаи муъмин бояд тавасути дуои Расул(с) (9:99) ва сабру салот (2:133) аз Худо кумак бихоҳад то он, ки офаридагори ҷаҳон бар ҳасаби суннати худ тавасути Фаришта (41:30-31) Рух(38:22) наби(9:103) ва вали (Имом 3:33)вайро мадад намояд. Одатҳои Худои таоло ҳамеша ҳамин будааст. Бояд донист, ки ба василаи таъйин кардаи Худои таоло, Худоро ибодат кардан ва аз вай ёри хоستان айна тавҳид аст, ширк ҳаргиз нест, ҷунки ин васоил ва шаоирҳои Худовандианд,гайри Худованд нестанд.Ва ширк он аст ,ки бидуни ризои Худованд ҷазро васила қарор бидиҳанд.Аз талимоти поки Қуръон яке ҳам ин аст, ки ту ба василаи сабру саломат аз Худои таоло ёри бихоҳ.(2:45)

Ақнун агар бинишманде бо андак диққат назар андози қунад ,ин ҳақиқат барояш зуд равшан хоҳад шуд ,ки сабре ,ки инҷо зикраш рафтааст ,як сифати башари аст ,ки қассе дар вақти тангдасти ё дар даврони тақолифу масоибӣ саҳт бо азму ҳиммат саҳтиро бардошт қунад.Аҳамияти сабру шикебои ин аст,ки ба пояи намоз муттақо бошад ва бо иттиқо ба он аз Худо кумак хоства шавад?

Сивои маҳуми зоҳирии сабру салот таъвил ин аст, ки сабри _ он ҳазрат саллал _ лоҳу алайҳи ва олиҳи васаллам аст ва намоз _ ноибӣ он Ҳазрат (с) яъне Мавлоно Муртазо Али алайҳиссалом .Тавассути эшон аз Худованд бояд мадад хоства шавад ҷун ба иҷрои он ҳуқм шудааст.Ва ҳамин тариқа аз ҳама беҳтар аст.

Салавот

Далели 4: Тарҷумаи ояи муқаддас:

«Аллоҳ ҳамон аст, ки худ ба шумо дуруд мефиристад. Ва дуои раҳмат мекунад бар шумо фариштагони у низ, то бароварда шуморо аз ториқихо ва бибара ба суи равшани»(33_ 43)Иршоди як ояи муқаддаси дигар аст , ки «Дехотихое , ки ҷунинанд, ба худо

ва охират имон доранд ва шафафе.ки дар рохи Худо мекунад. Онро мучиби такарруб ба даргохи Худо ба василаи дуои Расул медонанд .Огоҳ бошед !Воқеан ин хайроташон мучиби такарруби эшон аст»

Худо онхоро ба зуди шомили раҳмати хеш хоҳад кард (9:99).Дар харду оят ин тасаввур ва таассур дода шудааст, ки тариқи кори хидоят ва раҳмати Худои таоло фаҳм гунҷонида шавад,ки ба чи шевае барои муъминон хидоят ва раҳмат расонида шавад.

Агар ин тариқа чунин аст , ки дар кори баромадан аз тариқи ва такарруб чустан ба суи Худо , баъд аз Худои таоло , Расул ва фариштагон метавонанд мададгори эшон бошанд.Пас оё ин ақида ва тасаввур ва илми мо дар дили мо ин вачду холро эҷод намекунад ,ки мо ба он васоил барои дарёфти хидоят ва раҳмат ручуъ кунем?Хамчунон мададе ,ки дода метавонанд ва мададгорие ,ки аз ҷониби Худо таайюн шудаанд агар ба онҳо гуфта шавад ,ки мадад намоед ,ин гапи галате нест?

Субхоналлох!Ба хотир бояд дошт ,ки агарчи дар зохир фаришта чудо ,Расул (с)чудо ва Имом (а)чудоанд ,аммо дар ботин фариштагон ,Пайгамбар (с) ва Имом (а) аз нур чудо нестанд.

Кумак аз Рухулқудс

Далел5:Шумо дар Куръони карим дар чандин оят ба ин ҳақиқат бар меҳуранд ,ки дар мутабаин аст,ки Худои таоло бандаҳои хосси худро ба василаи як руҳи хос ёри мерасонад.Ба вижа дар ин ҷойҳо назар андозед :(2:87),(3:110),(16:102)ва(38:22)

Қабл аз онҳо мақоми савум ин тазакур омадааст ,ки Худо таоло ҳазрати Исо алайҳиссаломро тавассти Рухулқудс кумак мекунад.Дар мақоми ҷорум ин тазкор аст ,ки бар қалби мубораки он Ҳазрат(с) Куръон ба воситаи ҳамин фаришта нозил шуда буд.Ва дар ояти охир чунин иршод шудааст,ки гуруҳи мусилолам ба восилаи руҳи хос ёри мерасонад.Ба гумони ман ягон бор пурсиш ҳам бисёр судманд аст.Чун аз он гапҳо дар зехн менишинад .Аз ин ҷихат инчо масоил ба сурати суолу ҷавоб матраҳ мегардад ,ки оё ин дарқи дурусте аст ,ки сивои Пайгамбар аз хузури Худои таоло мустақиман Рухулқудс ё қадом руҳи хос

омада муъмининро мадад намояд,дар холе ,ки он Хазрат(с)барои харду чaxon рахмати кулланд?

Чавоб:На ин дуруст нест.Чунин рухе тавассути рахмати олам (с)ва ба василаи дуои он Хазрат(с) меояд . Ва фариштагони рахмат аммаи нури рахмати Паигумбаранд, чаро , ки сарогоз нур монанди офтоби зохири ва модди ,бечон ва ори аз акл намебошанд ,бал дар ин рухи мукаддас ва акли комил мавчуд аст .Замоне ,ки ин нур дар дили муъмине равшани меафганад дар он зарроти Рух ва акл мавчуд мебошад ,ва рочеъ ба ин хакикат дар забони танзил гуфта мешавад ,ки тавассути як рухи хос ,ки аз тарафи Худои таоло буд ба он муъмин ё ба муъминин кумак карда шудааст.Дар ин китоб дар чойе ,ки аз нузули фариштагон ба хотири кумак ба муъминон тазаккур рафтааст ,харгиз ин мафхумро надорад ,ки бидуни нури нубувват ва Имомат ва чудо аз он нур ин кор сурат пазирад .Бал манзур хамон аст,ки пештар гуфта шудааст ,ки иттиходи ягонагии арвох ва фариштагон як маркази азимулмартабат ,ки номаш нури Мухаммади (с) мебошад .Ва хамин нур дараҷаи шарафи наздики бо Худоро дорад ,варна Худои таоло аз тасавури замону макон поку муназзах аст,яъне мафхуми «вайядахум бирухим минху »(38:22)-ро дорад ,ки Худои таоло муъминонро бо нури Мустафо ва Муртазо мадад мерасонад.

Кумак аз фариштахо.

Далели 6:Дар сенздахумин рукуи сураи оли Имрон яке аз иршодот ин аст,ки дар мавкеъи чанги Бадр Худои таоло мусулмононро ба василаи фариштагон кумак мекард .Акнун дар ин амр бо андак дикату тафакур ба натиҷа бояд расид ,ки агар кумаки рухони чунин як сифати хосе буд ,ки ,ки анчоми он бидуни зоти поки Худои таоло ба хеч зареаи дигаре мумкин намебуд ,онгох фариштагон дар ин мудохила намекарданд ва Куръон низ намефармуд ,ки ба василаи фариштагон Худо нестанд бал ,Худо хамон Раббил оламин аст .Аммо инсоне ,ки ба чониби хакикат нагарояд бо у чи бояд кард?Ин тазкира дар охири рукуи аввали сураи Инфиол низ мавчуд аст ,ки дар хангоми он чанг барои мусулмонон тавассути фариштахо таъйид ва нусрат дода

шуда буд ва дар харду маком як гапи муштарак аст ва он ин ки мақсад аз он оромиши калбии гурухи муслимин буд яъне ин муъчиза тавре буд ки бо вуқуи он филвақт барои муслими комёби даст дод .Дигар ин ки фахмида шуд ки кумаки рухони ба чунин тариқе ҳам мавҷуд аст,ки навъи муъчизонаи он итминони хотир аст.

Мададгор шудани фариштагон

Далели 7:*Тарҷумани ояи муқаддас:*

«Ононе , гуфтанд :»Парвардигори мо Аллоҳ аст ва пойдори варзидаанд,фариштагон фуруд меоранд, ки матарсед ва гамгин мабошед, шуморо бо бихиште, ки ваъда дода буданд башорат аст.Мо дар дар дуне дустдори шумо будем ва низ дар охират дустдори шумоем.(41:30-31)

Аз ин ояи пурхикмат ин ҳақиқат ошкор мегардад , ба амри парвардигор олам фариштагон ба тариқи рухони муъминонро таъйид ва кумак менамоянд Зеро,ки Худои таоло, ки ҳокими мутлақ аст, у барои анҷоми умри марбут ба кавну макон сабабҳо сохтааст ва барои ҳар коре як васила ё васоили таайюн кардааст. У фақат фармон медихад ,асбобу лавозими зохиру ботин кор мекунанд.Чунончи барои мадади рухони ва ҷисмони низ Худои таоло васоиле сохтааст.Аз василае ,ки мадад гирифта мешавад,мадади Илоҳи гуфта мешавад,зеро ки зареа ва василаи он аз тарафи Худованд аст.

Кумак аз дуои Расул(с)

Далели8:*Тарҷумани ояи мутабаррика:*

«(Эй Расул) аз молҳои эшон саадака бигиред то ба василаи ин эшонро пок карда бошед.Бар эшон дуо кунед ,бидуни шак дуои шумо барои онҳо итминони калб аст» (9:103)

Аз ин иршоди Худованди ду хикмати бузург зохир мешавад ,яке ин ки аз дуои хайри Расул акрам (с)ба шакли итминони калби ба мардум мадади рухони мерасид ,чаро ки итминони хотири худ як навъи кумакаст.Дуои дигар ин ки хангоми ки барои кумак ба муслимин фариштагон нозил шудаанд ,аз баракати дуои он Ҳазрат (с) шуда буданд.Дар бораи нузули фариштаҳо фармуда шудааст,ки гароз аз он итминон додан барои муъминин аст.Ва

инчо иршод ин аст,ки манбаи сукуни калби дуои мукаддаси он Хазрат (с) мебошад.Пас мо мафхуми инро ба хуби фахмидем ,ки фариштагоне ,ки нозил шуданд ва он таскини дил ки асхоби Расул (с) –ро аз мадади муъчизона расида буд ,он хам аз баракати дуои он Хазрат (с) буд чаро ки харгуна сукуни хакикиро зареа ва сабаб дуои поки Рахмати олам (с) аст.

Пас пайдост ,ки манбаи оромиши дил ва мадади рухони ба хукми Худои таоло Пайгамбари акрам (с) аст ва баъд аз вай пешвоёни бархакки Оли атхори у низ дар вақти худ хамина дарачаро доранд .

Намунаи Инсони Комил

Далели 9: *Тарчумаи ояти хикматомез:*

«(Эй Расул)) Бугу дар рухи Замин агар фариштагон ба ороми рох мерафтанд ,бар эшон ба Паёмбари фариштаеро аз осмон нозил мекард.(17:93)

Имораи ин фармони Илохи ин аст,ки дар ин дуне чунин инсонҳои комиле хам меоянд ,ки аз назари ҷисмони башар мебошанд аммо аз нигоҳи рухони малоик гуфта мешаванд .Худ низ аз хар лихозе мутмаинанд ва дигар хам ба хукми Худо метавонанд итминон диҳанд.Эшон дар миёни фариштагон ва инсонҳо ба масобаи халкаи васланд то ки ба раҳмату баракати Худои таоло мардумро ёри дода битаваонанд .Ва чунин Инсони Комиле ,ки мутгасиф ба сифоти малакути бошад аз хама пештар зоти поки Расули акрам (с)аст. Ва баъд аз он Хазрат(с) Имомони бархак алайхимуссаломанд .

Мадад аз Пайгамбар:

Далели10:Вақте ,ки Расул саллалоху алайхи ва олихи васаллом мардумро мутобик ба амру фармони Худои таоло пок мекарданд,маънояш ин аст ,ки он Хазрати (с)гуноҳои эшонро зоил менамуданд .Ва оё ин матлабро ба ибораи дигар ин тавр адо карда наметавонем ,ки бигуем хамин тавр он Хазрат(с) мардумро кумаи рухони менамуданд ,ва бо дуои мубораки худ эшонро сукуни калби дода ,ононро дастгириву ёри кардаанд?

Чаро ,ки Худои таоло оромиши дили муъминро итминони калби гуфтааст,ки ба сурати комил ором аст ва дар он хар навъи

кумак мавчуд ва мухайё мебошад. Яъне дар як чунин итминону сукун ,имдоди зехни ,хориҷи ,ахлоқи ва руҳони низ шомил аст .Пас агар қабул шавад ки неъматҳои дини ҳақ безавол аст дуруст аст .Чун ин неъмат баъд аз Расули ақрам (с) низ ҳамчунон бар чойи худ мавчуд аст.Қисме ки аз он пеш муқаммал буд ,ҳамон тавр мебошад будан ва боз барои ҷонишини он Ҳазрат (с) низ ин сифат мебошад ,чун мисдоки он дар ояи мутабаррикаи зайл омада аст:

«Ҳуз мин амволиҳум садақатан мутаххируҳум ва тузаққийҳум бихо васалли алайҳим.Инна салатақа сакануллаҳум»(9;103)

Аз молҳои эшон садақа бигиред ,чун ба ин васила эшонро пок месозед .Ва бар эшон дуо кунед ,яқинан дуои шумо моёро оромиши онҳост.

Носир

Далели 11:Алқоб ва асмои он Ҳазрат (с) ҷунинанд ,ки аз маъниву мафҳуми баъзе аз онҳо ба сурати равшан зоҳир мегардад ,ки он Ҳазрат(с) пушту паноҳ, мададгору дастгир ва пуштибони пайравони ҳешанд.Тавре ,ки аз номи муқаддаси «Носир»-и он Ҳазрат(с) ин ҳақиқат машҳуд аст,ки «Носир» нусратдихандаро мегуянд ва мақсад аз он кумаки руҳони ва нуруни аст.

Ва дар он қассе чаро бояд таҷриба кунед?

Чунки Сардори ҷаҳон (с) баро ҷаҳониён раҳмати қулланд.Ва агар қассе аз рӯи фикр кунед, ё бипурсад ,барои вай маълум мешавд ,ки раҳмат сирф номи як меҳрубони аст.Бар ин шомил маҷмуи меҳрубониҳо мегардад ,ки дар он мадад ,нусрат ва дастгирӣ низ аст ва Алии олисифот (с) ва заводи муқаддаси Аиммаи Қиром (а)ҳам аст .Лихозо агар мо «Ё Али мадад» бигуем, дар он ҷо шакле метавонад воқеъ шавад ?

Мо, ки харғиз ҳилофи ризои Худо (ч-ч) ва Пайгамбар (с) харфе намезанем , бал дар ин қавли худ ба ҷунин як зареае рӯчуи қардаем ,ки уро Худои таоло ва Расул у таъйин қардаанд.

Ҳоди

Далели 12:Ин суҳан ба ҳама маълуму равшан аст, ки «Ҳоди» ҳидоятдихандаро мегуянд. Яъне роҳнишондиханда ва матлаб аз он раҳнамоии мардум аст ба роҳи дин ,ки дар он тасаввури

дастгири ва домангири низ шомил мегардад .Тавре ,ки мусофири заифе гохе агар ниёз эҳсос мекунад , рахбар онро дастгири менамояд .Яъне дасти уро гирифта панох дода ,мадад менамояд .Ва замоне хам зарурат меафтад ,ки пайрав домани рахнамои худро гирифта рох биравад .Акнун як тифл хам ин гапро ба осони дарк карда метавонад ,ки дар ин мисол мафхуми «Ходи»мададгор аст .Чунки Хидоят худ бузургтарин мадад сат. Ва оё касе инро гуфта метавонад ,ки Имом ,ки лакабаш «рахбари дин » аст вакте ,ки муъминонро рахбари мекунад эшонро ба суйи манзили максуд хидоят менамояд , дар як чунин коре ,ки у мекунад мафхуми мадад музмар нест?

Дастгири нест?

Ба хар сурат, маро дар ин маврид якини комил аст, ки маонии хакикии Рушду хидоят ва илму хикмат «мадад» аст. Лизо дар гуфтани «Ё Али мадад» мазоиқае нест.

Сарпараст ва мададгор

Далели 13:*Тарчумаи ояи карима:*

«Парвардигор! Берун ор Моро аз дехкадае, ки бошандагонаш бисёр золиманд ва аз тарафи худ касеро рахнамои мо таъйин кун» (4:75)

Хулосаи софу содаи ин таълими поки Куръон ин аст ,ки чун сарпараст ва мададгор аз суйи Худои таоло бошад ва онро Худо(ч-ч) таайюн карда бошад у бархак аст .Ва мардумро сарпарастии ва рахбари карда метавонад, чаро ки Худованд уро барои коре ,ки шуморидааст, барояш тавони ифои онро низ бахшидааст, аз ин чихат ба ин дараҷаи олия ,гайр аз инсони хидоятёфта ва комил, шахси дигаре расидан гнаметавонад .Ва он зоти хакдаст Хузури Акрам (с) ва чонишини хакикии вай аст ,яъне Имоми Олимаком (а).

Мазоиқа –дар инчо ба маънои душвори вазини омадааст.

Номи бузурги Худои таоло .

Далели 14: *Иршоди Худованд:*

«Валлохил асмоъулхусно фадубуху бихо» (7:180)

«Ва аз они Худост номҳои нек . Хитоб намоед уро ба он номҳо ».

Дар Куръони карим афзун бар ин ояи мутазакира, зикри асмой хусно дар ояҳои (17:110) , (20:8) ва (39:24) низ мавҷуд аст.

Дар бобби саввум «Кавқоби дурри» манқабати 29 фармудаи Али (а) аст, ки:

« Анал асмоъулхусно аллати амараллоху ан ядаъо бихи».

Яъне ман он номҳои зебои Худо ҳастам, ки дар бораи он Худои таоло иршод намудааст, ки у ба он номҳо хитоб шавад .

(Барои фаҳми бештар тафосири меи ва китобҳои мутааллика дида шавад.)

Тавҷам бо ин баъзе суҳанони муҳим дар инҷо гуфта мешавад. Онтавр ки маишаи ояи марифаи мазкурам боло аст, ки номҳои хубу бузурги Худои таоло ба шинохт дароянд. Чунон чи соҳиби таъвил Ҳазрати Амралмуъминин бо вазоҳат фармудаанд, ки худ исми бузурги Худои таолоанд. Ва муродам ин аст, ки аз ҳама пештар Расул ақрам (с) баъд Али (а) ва сипас Аиммаи атхор (авлодаш Али (а)) дар аҳди худ исми аъзами Худои таолоанд . Бинобар ин асмой ин бузургонро, «асмой хусно» қарор дода Худои воҳидро ёд бояд қард . Бошад ки Худованди олам хитоби Моро бишнавад ва мавриди қабули ҳеш қарор диҳад .

Носири Расул (с).

Далели 15: Калан –Наби саллаллоху алайҳи ва олиҳи васаллам :

«Раъяту лайлатин усрийа би мусбитан Мухаммадин суфути мин халқи айядагтуху би Алий».

Тарҷума: Дар «Ҳадият -улавлиё» ба ривояти Абулхамро нақл шудааст, ки Расули Худо (с) фармудаанд, ки: «Вакте шаби меъроҷ маро ба осмон бурданд, дидам бар соқи арш нигошта шудааст:» «Ман, ки Худовандам , аз барои Мухаммад дар ҷаннати ади анвои дарахтҳо гарс қардаем , ки у аз барғузидатарин махлуқоти ман аст. Уро ба василаи Али ёри додаем ».

(Кавқоби дури, боб дувум , манқабати 33)

Аз ин иршоди Куръон машхур аст, ки ҳадиси мутазакири ба таври қули сахех аст: Ва Қул Рабби адҳили мудҳала сидқив ваҳричи муҳрача сидқив ваҷъал ли мин ладунка султунан насиро .(17:80)

Ба он Хазрат фармуда шудааст, ки :бигу Эй Парвардигори ман, маро ба рости ва некуи дохил кун ва ба рости ва некуи берун бар ва маро аз чониби худ пирузи ва ёри атто кун .

(Мурочиа кунед ба тарчумаи Куръони Фармон Алии Сохиб, бо мутааллиқати хавоми).

Мададгори дин

Далели 16: Дар қисмати дуввуми манқабати 143-китоби «Кавқоби дурри» омадааст ,ки :

Колан – Наби саллаллоху алайхи ва олихи васаллам:

«Инналлоха таоло айяда хозоддин би Алийив вано минху ва фихи анзала афраман кона ъало баййинатим мир Раббихи» алоя.

Тарчума: Аз Абузарри Гаффори разияллоху анху ривоят шудааст, Расул(с) фармуданд,ки Худои таоло ин динро ба василаи Али (а) неру бахшидааст ва ман аз инам .Ва дар маъни ин ояи зайл нозил шудааст :

«Афаман кона ъало баййинатим.....»

Гувохи Расул

Далели 17: *Тарчумаи ояи мутабаррика:*

«Ва мардуме, ки кофир шудаанд, мегуянд, ки ту фиристодаи Худо нести (Эй Расул), бигуед, ки дар миёни Ману шумо Худои таоло бехтарин гувоҳ аст. Ва он шахс хам, ки илми китоб (Куръон) назди уст .» (13:43)

Ва ояи каримаи дигар, ки зикраш гузашт ,тарчумааш ин аст:

«Оё инкоркунандаи Куръон бо чунин шахсе баробари кардан метавонад, ки иттиқои вай бар Куръон аст, ки аз тарафи Парвардигораш омадааст ва аз он низ гувоҳе аст.»(11:17)

Ин ҳақиқат мусаллам аст, ки оёти мутазакира дар маъни Мавлоно Али алайхисалом аст, зеро ки вай гувоҳи дуввуми рисолат ва нубуввати Хазрати Расул(с) аст. Дар ҳоле, ки Худованди таоло дар ин амр аввалин гувоҳ аст. Ва шахси саодатманд ки дар ин нукта хавз кунад, хоҳад донист, ки маънии гувоҳ будани Сардори анбиё салъам чи мафҳуме дорад . Субҳон – аллох !

Парвардигори олам Хазрати Алии Муртазо (а) –ро молики ганчи бепоёни асрори маънавии калимаи «Шахид» ва «Шоҳид» кардааст .

Маънои мухтассари он ин аст, ки нубувати Рахматал оламин (с), ки олами азимушшаъни илму хикмат, Рушду хидоят ва асрори рухонияту нуроният аст (ва бар зиндагии рухони ва чисмони он Хазрат (с) мухит буд) аз тамоми ахволи зиндагии вай Али алайхиссалом хуб вокиф ва огох буданд.

Алорагми он ин амр чи гунна метавонад мумкин бошад, ки Худо (ч-ч) бо он хам хавчнишинии нурони дар мавриди асрори нубувват ва мушоҳидоти ачибу гариби кудрат хештанро бар асрори нубувват он Хазрат (с) гувоҳ карор додаст дар он чо?

Барои ин, ки агар дар ончо шахсеро аз миёни аволи гувоҳ Таъйин мекарданд,

У ба сурати зоти воқеиятхро наметавонист бубинад. Ва асли хақиқат ин аст ки Муҳаммад (с) ва Али (с) ду пайкари чисмони як нури муқаддасанд. Ва ин мафҳум аз ояти мазкура (« Шохидум минху ») низ ошкор аст. Яъне Али (а) бар нубуввати он Хазрати (с) тавре гувоҳанд ,ки худ аз нури поки Набии акрам (с) мебошанд .Тавре, ки он Хазрат (с) фармудаанд :мо (ман ва Али) дар хузури поки Худои таоло ба шакли як нур мавҷуд будем. Али аз ман аст ва ман аз Али . (« Янобеъ ал маваддат », Бобби аввал)

Дар равшании хакоику маорифи боло акнун шумо худатон аз руйи хақку инсоф бигуед ,ки Инсони комиле ,ки метавонд ба макоми баланди курби Худованди фолз гардад .

Худоро ёри кунед.

Далели 18: ***Фармони Худованди аст, ки :***

«Ё айюхаллазина оману ин тан суруллоха янсуркум ва юсаббит акдомакум »

(47:7) Яъне: Эй касоне, ки имон овардаед, агар Худоро ёри кунед, шуморо ёри хоҳад кард ва пойдори хоҳад бахшид. Аз ин ояи муқаддас чанд хикмати бузург зохир мегардад:

Хикмати аввал ин аст, ки мадад аз хос, хостар хам аст ва аз Ом омтар хам.

Лихозе мо баъд аз Худои таоло аз Расул (с) ва Имоми (а) толиби мадад шуда метавонем. Агар ин амр чунин мебуд, ки Худои таоло мададро ба чониби Ом оварда намефармуд ки агар шумо Худоро мадад кунед, Худо шуморо мадад хоҳад кард, зохир аст, ки мадад дар чунин сурате калимаи хоссе нест, ки факат ва факат барои Худо ба кор бурда мешавад.

Хикмати дуввум ин аст ки ҳамон тавре, ки Пайгамбар (с) ва Имом (а) дар нурунияи худ муъминонро кумак менамоянд. Хамин қисм аҳли имонро мебояд ки эшон дар навъияти ҷисмонии хеш Расул (с) ва Имом (а) –ро мадад намоянд. Музду подоши эшон ба ин тарз дода хоҳад шуд, ба тарзе, ки эшонро ёрии Худо бошад чаро ки Худо (ч-ч) дар зоти худ ба ҳеч мададе ниёзмад нест.

Хикмати саввум ин аст, ки вақте шумо халифаи Худоро мададу ёри мерасонед, бидонед, ки шумо Худоро ёри кардаед. Ва замоне ки у шуморо мадад мекунад, бидонед ки он аз тарафи Худост.

Хикмати чахорум ин аст ки мартабаи азими Пайгамбар ва Имом алайҳиссалом харгиз тахтушшуои ин гап воқеъ нахоҳад шуд, ки шумо муъминон эшонро кумак карда бошед. Ҳамон тавре ки биссувар мадад барои Худои таоло дар азамату ҷалоли у шакке наметавон кард.

Хикмати панҷум ин аст ки ин амри Худои таоло Ом нест бал хос аст. Чаро ки агар амре Ом бошад дар он тарс аз дузах ва умед аз бихишт вучуд дорад. Аммо инчо ин тавр нест .Бал парвардигори олам бо қамоли меҳрубони ин амрро дар ин сурат зохир фармудааст, минбоби мисол барои у дар кори таътилшудаи ёри карда бар вай эҳсон шуда бошад. Ва аҳамияту ғазилати ин хидмати дини ва итоат дараҷаи охири баёнро дорад.

Хикмати шашум ин аст ки меъёри нузул ва сууд дар он баён шудааст, ки агар муъминоне нияту қавл ва амали худро ислоҳ накунад ва дар ҷодаи Ислому ба роҳи рухоният наметавонад ҳаракат кунад ва ҳар бор дар гомхояш лағзиш падидор шавад, маълум аст, ки у Худоро наметавонад ёри бирасонад. Ва аз ин ру

Худо уро мадад намекунад ва ба хамин сабаб дар хар гомаш лагзиш рунамо мегардад.

Ансор

Далели 19: *Тарчумаи ояи карима:*

«Он гоҳ ки дарёфти Исо аз кавми худ куфрро, гуфт: кистанд ёридихандагони ман ба суйи Худо? Кавориюн гуфтанд: моем ёридихандагон Худоро» (3:52)

Тарчумаи ояи мукаддаси дигар:

«Эй муъминон бошед нусратдиханда Худоро, чунин ки Исо писари Марям гуфт бар ёррони асосии худ: кистанд нусратдихандагон Худоро.» (61:14)

Хулосаи харду оят ин аст ки чун мардум Худоро мадад кардан мехоханд, Расул акрам (с) – ро мадад намоянд ва агар Расул акрам (с) – ро мехоханд ёри кунанд. Имоми Замон (а) –ро ёри бирасонанд. То ки эшонро кумаки Худо (ч-ч), Расул (с) ва Имом (а) дастёб шавад. Ва ин дар сурати хидояти ботиниву зохири муяссар мегардад. Ва дар натиҷа эшон сарогози кумаки инсонии карор мегиранд ва барои эшон заминаи корёби дар хар ду чaxon фароҳам шавад.

Мадад аз Равшани.

Далели 20: *Тарчумаи ояи мутабаррика:*

« Ва ин он рузи шавад, ки мардони мунофик ва занони мунофик ба касоне ки имон овардаанд мегуянд: Диранге кунед то аз нуратон фуруг гирем: Гуянд ба Дуне бозгардед ва аз ончо нур биталабед. » (57 :13)

Аз ин ояти хикматомез аз бисёре чихот, хам аз чихати надомат ва баргашти шахсе ,ки ба Дуне орзуи баргаштанро дорад ва хам аз чихати шинохти ноибӣ

Расул (с) зиркаҳои хикмат намуддор аст. Чунон чи дар он ин низ аст, ки касе ба таърих ручуй карда Расул (с) ва чонишини хакикии уро бишносад. Ва ин хам аст, ки муъминин дар равшани нуре аст, ки дар Дуне дар миёни эшон буд

Аз ин ру эшон ба мунофикон мегуянд, ки агар шумо монанди мо дар равшани чунин нуре мехоҳед кадам бардоред, ба Дуне баргашта дар он чо маърифати нурро хосил кунед. Як гапи бисёр

пухтаи дигар ин хам аст, ки оё мунофикон бар он маком барои хусули рахнамои, дастгири ва мадад истигоса намекунанд? Ва оё эшон ин чавобро дар намеёбанд, ки шуморо аз он нур мададе хосил нахохад шуд, чаро ки шумо дар зиндагии дуняви аз он мадад хосил накардаед!?

Тамоман мусулмон.

Далели 21: *Чи гапи мухайиче!*

Хаммаи мусулмонон дар акидаи Тавхид ва Нубувват бидуни иттиод дар Вилояти Али, аз як эътибор бархурдоранд. Яъне бар хамон дарачаеанд, ки Али алайхиссаломро ходи ва рахнамои хеш қабул доранд. Вакте хидоят ва рахнамоии эшон Исломи аст, хамин хидоят рахнамои дастгири ва кумак аст. Ва ин ба ин маъни аст, ки алхамдуллилох хамаи мусулмонон Али (а) – ро мададгор ва дастгир пазируфтанд. Гарчи эшон аз руйи одот « ё Али мадад » бисёр кам мегуянд. Мо дар ин китоб ба такрори ин нуктаро равшан кардаем ки касе ки ходи аст, У мададгор низ аст. Аз ин ру ки «Хидоят », « Мадад » ва « Мадад », «Хидоят » аст, яъне маънои хар ду калима яке аст.

ПОЁН

Лугот ва тавзехот.

Хамонанд – ба хам монанд, нозири хамдигар.

Таассур - таъсирпазири, зуд мутаасир шудан.
 Вачд - беҳуди аз хурсанди, гоџи шавку шодди, завку шавк.
 Мутабоин - баџншуда.
 Ашша – шуохо.
 Зареа – восита, сабаб, боис.
 Таъџид – муовинат, мадад, ѳрманди.
 Ба масобаи – ба мартабаи, монанди.
 Муттасиф – дорои џгон сифат.
 Зоил – нобуд, мавх, фони.
 Мискод – далел, исбот, хуччат.
 Алкоб – лакабхо.
 Машхуд – дидашуда, ошкор, зохир.
 Авсоф – сифатхо, хислатхо.
 Завот – хастихо.
 Киром – каримон, сохибѳхсон.
 Лихозо – хамин тавр.
 Музмар – пинхон, пушида.
 Мазоика – мазикахо, чои танг, тангихо, мачози, холати танги,
 вазъџяти душвор.
 Таъџин – муаян кардан, махсус кардан ба чое ѳ вазџфае.
 Тааџюн – муаџџни равшан ва аџнан нишон додан.
 Гуморида – мукаррар ѳ таъџин шудан.
 Акдас – поки ва покизаџи аз олоиш ва гунох.
 Тавъам – хамрох, џкчоџ.
 Анвоъ – навъхо, хелхо.
 Гарс – дарахт шинондан.
 Манкабат – мадх, ситоиш, сано.
 Мутаалликоџи хавоши – он чи ба поварак дахл дорад.
 Кавз кардам – чукур фикр кардам.
 Алорагми – бар хилофи, бар акси.
 Фоиз шудан – муввафак шудан.
 Хомил – баранда, бардорандаи чизе.
 Биссувар – ба зохир, зохиран.
 Минбоби мисол - аз барои мисол.
 Гом – кадам.

Хавориюн – ёрон, шогирдони Хазрати Исо(а) .
Надомат – пушаймони, афсус.
Чурка – шарора, шарар, атора.
Истигоса – ёри хостан, додхохи.
Мухайич – ба хаячон оваранда.
Дархур – лоик муносиб.
Мазохир – мазхархо, махали зухур.
Чулус – нишастан.
Ба вафки – мувофики, мутобики.
Ифо – адо кардани хаки кассе.
Тасрех – равшан баён намудан.
Маалвосита – ба восита.
Тазкор – ёдовари, ба хотир овардан.
Бар хасоби – мувофики.
Таколиф – таклифхо, азоб, азият, чавр.
Масоиб – мусибатхо.
Файсала – казия, масъала.
Камохакку – ба хакикат, хакикатан.
Сивои – ба гайр аз, ба чуз.
Аксом – кисмхо.
Муттако – такягох.
Фузало – фозилои, донишмандон.
Фаязон – хайру баракати афзун.
Фулвакт – дар вакт.
Ба вазохат – ба равшвни, вазехан.
Шаоир адабу русум.